

První pohled do očí mého syna

Fjodor

Čekal jsem jatka a děsivou atmosféru plnou křiku. Něco mezi béčkovými horory typu Texaský masakr motorovou pilou a vysokootáčkovým zpěvem Jany Kratochvílové. K porodu jsem nechtěl a dlouho jsem manželce odolával. Neměl jsem strach ani tak z toho, že nevydržím pohled na krev a upadnu do mdlob, chlapa nedůstojných, ale spíš proto, že nastanou-li – nedejbože – nějaké komplikace, začnu plašit a řvát na doktory. Ale znáte to, člověk míní a žena mění.

Přišlo to o měsíc dřív a zcela nečekaně. Manželce praskla voda a instalatéra na to volat nechtěla. Do porodnice jsem za ní přišel v pravé poledne jako John Wayne. Přesto mi personál neříkal: Hej, hombré! ale tatínku... Divné!

Čekání nebralo konce. Co chvíli mě vyděsil nějaký výkřik. Tu ze sprchy, tu z ordinace, tu z porodního sálu...

„Řvou jak při orgasmu, vid’?“ povídám ženě.

„Ty jsi fakt teda z puberty ještě nevyrostl!“ podívala se na mě s očima obrácenýma někam k výšinám. Za pár okamžiků už řvala bolestí i ona. Vzpomněl jsem si na její přání a chytil ji za ruku.

„Nech mě bejt!“ Že by byla v šoku? Zkusil jsem to ještě jednou. Výsledek byl stejný. „Jdi radši honem pro sestru!“

Privlekl jsem zdravotnici. „Ale maminko, to víte, porod bolí,“ mluvila s námi jak s debily.

Konečně jsme se dočkali. Zpočátku žádná krev, ani křik, natož zápach. Přišla klidná a usměvavá doktorka s porodní asistentkou. Obě kolem třicítky a tak pěkné, že jsem si nemohl pomoci a chvíli si představoval, jak by to bylo nádherně perverzní nadzvednout jim ty bílé pláště a pomilovat je přímo tam před zraky své ženy, obnažené v tu chvíli na samou dřevě těla i duše. Jsem prasák, ale s fantazií.

Všechno jsem měl jako na dlani. Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy jsem poprvé zahlédl hlavičku své dcery.

„Tak ještě kousek, nadechnout, vydržet a tlačit!“

Ale potomek se nějak zasekl, střídavě se více či méně vynořoval a zase mizel. Manželce docházely síly. Ke každému dalšímu nadechnutí jsem ji musel přemlouvát.

„Už nechci! Už nemůžu!“ začala to vzdávat. Mužská logika v mém nitru se utrhlá ze řetězu: Jak nemůže!? Jak nechce!? Zbláznila se? To jako odejdeme s děckem, napůl vyhřezlým z jejího lůna?!

Konečně bylo dítě venku. Překvapivě čisté a tiché. Ježišmarja, ono nebrečí, je vůbec živé? Ve filmech přece mimina hned řvou. Jsou strašně špinavá od krve a řvou!

Konečně se ozval tichý pláč. Roztřásl jsem se jak bezdomovec na úřadu práce. Když mi dítě podávali, měl jsem strach, že ho upustím. Ale nakonec touha pochovat si ten malý zázrak zvítězila. S díky jsem odmítl nabízeného panáka a vzal syna do náruče. Byl maličký, tak drobný, ještě se zalepenýma očima. Když je otevřel, hleděly na mě modře a bezelstně. Já byl vlastně první, co v životě uviděl.